

Kedves Testvérek!

Először is nézzük azt, ami mindannyiunkat foglalkoztat! Kicsit beszéljünk a körülöttünk lévő betegségről, vírusról járványról. Úgy gondolom nagyon fontos, hogy a hozzáállást találjuk meg a dolgokhoz. Itt most az idősek otthon maradásáról van szó, amiről ők maguk nem tehetnek, mint külső dolgról. Tehát, alapvetően nem tehetünk róla; a külső dolgokról, környezeti hatásokról, de hogy hogyan állunk hozzá, hogy mi a mi hozzáállásunk, evangéliumi, krisztusi hozzáállásunk, arról igenis tehetünk. Tehát nem elviselni a dolgokat, jelen esetben ezt a mostani helyzetet. Nem elviselni fog összeszorítva, görcsösen, nem problémát látni a helyzetben, hanem lehetőséget. A probléma sosem probléma, a probléma mindig lehetőség. Ha a problémát problémának látom, akkor egy mumus lesz belőle, ami újra és újra belém mar, elveszi a szabadságomat, elveszi az örömeimet, hirtelen megkötöz engem. Tehát lehetőséget látni ebben a mostani helyzetben is. Érdeemes kutatni, hogy Isten milyen lehetőségeket rejtett el benne. Alapvetően azt gondolom, hogy a családban rejlik most ez a lehetőség. A családban milyen lehetőségek vannak most? Tehát nem a probléma, hanem lehetőség, a hozzáállás megtalálása. Többször is említettem Placid atyát, aki a Gulágon volt és azt mondta, hogy „Nem azért vagyok itt mert engem ide bezártak, hanem azért, mert én ebben a helyzetben értéket találok”. Tehát kedves idősek, nem azért vagyok otthon, mert engem ide bezárt a családom, hanem azért, mert én ebben a helyzetben tudok értéket találni. Kedves Idősek! Legyen előttünk, az az afrikai hölgy, akiről meséltem egyik vasárnap. Aki a „Megmaradtam hírmondónak” című könyvet írta, Immaculée, aki három hónapig volt bezárva egy fürdőszobába, a tusziknak és hutuknak a háborúskodása idején. Ott volt bezárva 3 hónapig négy társával, egy egynégyzetméteres fürdőszobában. Tehát hozzáképest a mi helyzetünk mennyivel jobb? Érdeemes erre gondolni, hogy az ember azt is kibírta, nyilván a hit erejéből. Tehát értéket találni ebben a helyzetben. Placid atyáék, ott a Gulágon minden este összejöttek a barakkban, és mindenkinek el kellett mondani, hogy aznap milyen jó dolog történt vele. S az, aki nem tudott jó dolgokat mondani, előbb-utóbb megbetegedett és meghalt. Érdeemes esténként így leülni, akár itt velem együtt a szentmisén, a héten is minden este lesz fél hétkor szentmise. Imádkozzunk akkor is együtt. Tehát összegyűjtjük, hogy ma, milyen jó dolog történt velem. A Gulágon is nehéz volt összegyűjteni a jó dolgokat... Mínusz 20 fokban, minimális étkezés, 12 órás kemény munka, meg kellett találni ott is a jó dolgokat. Úgyhogy érdeemes esténként – lehet, hogy a négy fal között töltöttem a napot-, de megkeresni, hogy milyen jó dolog történt velem. Szóval, lehetőség, nem probléma! A hozzáállás megtalálása, kincskeresés. Isten tud erről a mostani helyzetről, nem akadályozta meg, az Ő szerető gondviselése kísér bennünket, Isten szerető keze. És éppen ezért valami kincset elrejtett ebben a sok nehézségben, fájdalomban. Keressük meg a kincset!

Uram mit rejtettél el benne? Mit akarsz nekünk ezen keresztül tanítani? Mit akarsz nekünk ezen a mostani helyzeten keresztül adni? Hogy vagy jelen ebben a helyzetben? Hogy vagy itt közöttünk?

Meg kell találnunk ezeket a kincseket, és akkor hálát tudunk adni érte. Nem ezért a helyzetért, a járványért, hanem azért a kincsért, amit Isten elrejtett benne. A keresztény ember vérében van a hála. Tehát megtalálni azt a kincset, amit Isten elrejtett. El kell felejtünk azt a szót, hogy „miért?”. Miértjeinkre nincs válasz. Miért engedte meg Isten, miért történik ez velünk és így tovább... Tehát a miéltre nincs válasz. A miértben ott a misztérium...

Hallottunk az evangéliumban, a tanítványok ezt kérdezik Jézustól: „Ki vétkezett, ő vagy a szülei? Az ószövetségi látásmód ez volt, hogy akit valami baj ért, főleg betegség, az az Isten büntetése, úgy a magyar is megőrizte ezt a gondolkodásmódot, „Isten nem ver bottal”. Tehát a betegség vagy bármilyen baj, az mindig Isten büntetése. Tehát itt sem a büntetést kell keresni, hogy itt most Isten megbünteti a világot, a világnak az élete miatt. Nem hiszem, hogy erről van szó. Az más kérdés, hogy a bűneinknek mindig van következménye, lehet, hogy itt is erről van szó, ezt nem tudjuk. De Jézus azt mondta, amikor ezt kérdezték tőle, hogy „Ki vétkezett, ő vagy a szülei?”, hogy egyik sem vétkezett, sem a szülei, sem ő. Magyarul azt mondta, hogy ez misztérium. Tehát bizonyos dolgokra rá kell mondani, hogy ez misztérium, nem tudom rá a választ. Éppen ezért, a „miért?” - sosem jó kérdés, helyette mindig azt kell feltenni, hogy „hogyan?”. Uram, ebből a mostani nehéz helyzetből, hogyan akarsz jót kihozni? Mit kezdek vele? Mindig ez a kulcs! Mit kezdek vele? Ezzel a mostani helyzettel, akár a bezártsággal, akár a korlátozottságaimmal... - mit kezdek vele? Hogyan akarsz valami jót kihozni? Sokszor emlegetem a valóság szeretetét. Isten a valóságon keresztül ölel át bennünket, az „itt és most”-on. Persze várjuk azt, hogy újra mehessünk iskolába, dolgozni, újra visszatérjen az élet a megszokott kerékvágásba. Mindannyian vágyunk erre. De ha csak azt nézzük, hogy csak akkor lesz jó, akkor nem találjuk meg a jelen pillanatban Istent. Mert Ő a valóságon keresztül ölel át bennünket. Jelen pillanatot élni, az itt és most-ot. A családom körében, a jelen pillanatot jól élni. Egészen biztos, hogy a mostani helyzetben a fontossági sorrendjeink átrendeződnek, ahogy egy betegszobában is így van. Tehát, amik eddig fontosak voltak, azok sokadrangúak lesznek. Érdemes ebben a helyzetben fogadalmat tenni! Ha túl leszünk ezen a járványon, mi az, amit nem fogok tenni, és mi az, amit tenni fogok. A sorrend átalakuljon, a helyére kerüljön az életünkben. Hadd olvassak fel ehhez egy gondolatot:

„Ha még egyszer élhetnék!” - valaki írta egy betegség után. Ha az életemet újrakezdehetném, kevesebbet beszélnék és többet hallgatnék. Azért, hogy a lakásom ragyogjon, kevesebb időt töltöttem

a családommal, több időt szeretnék velük tölteni. A nappaliban mernék szárazkenyeret is enni, nem félnék a morzsáktól és nem izgatna a kandalló körüli rendetlenség sem. Türelemmel hallgatnám meg nagyapámat, amikor fiatal éveiről mesél. Nem követelném meg, hogy meleg nyári napon a kocsi ablaka fel legyen húzva, mert összeborzolódnék a frizurám. Ha még egyszer élhetnék, nem engedném, hogy a rózsafarmájú gyertyáim megolvadjanak az egyik ablakban, gyakrabban meggyújtánám őket. Gyermekeimmel gyakrabban leülnék a parkban játszani, és kevesebbet gondolnék arra, a fű által okozott zöld foltokra. Tévészés közben kevesebbet nevetnék és könnyeznék, inkább figyelnék az élet nehézségeire. Férfjammal jobban megosztanám a felelősséget. A rosszulétek esetén lefeküdnék, nem gondolnék arra, hogy nélkülem a hivatalban megáll a világ. Nem várnám, hogy állapotosságom kilenc hónapja gyorsabban elmúljon, inkább örvendeznék minden pillanatban, hiszen a bennem fejlődő élet az egyetlen módja, Isten csodás tervével való együttműködésének. A fiamnak, aki szakadt farmerban érkezik haza a játékból, nem mondanám neki, hogy elég volt, hagyd abba, mosakodj meg, mert kész a vacsora. Gyakrabban mondanám, hogy szeretlek, és ritkábban, hogy nagyon sajnálom. De mindenekelőtt, ha újból kezdhethék mindent, minden percet tudatosabban élnék meg. Addig figyelnék, amíg tényleg meglátnék mindent. Érdekes kicsit újra gondolni az életünket, új elhatározásokat tenni, és fogadalmakat, és leírni, hogy utána számonkérhessem majd magamtól. Mindennel szemben az embernek a legszebb fohásza, Uram szükségem van Rád. Amikor eszembe jut, napközben, érdemes minél gyakrabban elmondani. Nézzük akkor a mai evangéliumot. Jézus találkozik ezzel a koldussal és elküldi a Silóé tóhoz, hogy mosakodjon meg, ez a Silóé tó, Ezékiás király ásatta Krisztus előtt hétszáz körül a föld alatti vízrendszernek volt az egyik része. Úgy hitték, hogy ez a forrás a templom alól tör ki, Silóé vizében való mosakodás egyfajta keresztség, egyfajta bűnbocsátnak a jele volt.

Valaki elmondott nekem egy egyszerű történetet a napokban Az óvodából hozta haza a gyereket, nagyon foglalkoztatta valami, a kicsi az autóban szeretett volna mesélni, de igazából nem is figyelt rá. Végül a kicsi sírva fakadt, hogy „Anyá, nem is figyelsz rám!”. Aztán ezzel a rossz lelkiismerettel, be kellett ugrani vásárolni a nagyinak is - így szaladtak be hozzá. Gyorsan megkérdezték tőle, hogy hogy van és remélték, hogy csak annyit válaszol, hogy jól, és nem mondja el, hogy nincs jól, és hogy miért nincs jól. Nyilván a nagyfi el akarta mondani, hogy miért nincs jól, de nem volt idő, mert sietni kellett haza, jöttek a nagyobb gyerekek is haza, és otthon főzni kellett, végül is sírva köszöntek el a nagytól, aki ezt hányta a szemükre, hogy nektek sosincs rám időtök. Ahogy hazafelé ment, azon gondolkodott ez az asszony, hogy nem kapja meg tőlem a lányom azt, amit szeretne, ami jár neki, egy kis koldus fogja itt a kezemet. Nem kaptam meg tőlem az anyám azt, amit csak tőlem várhat, és nem adhatja meg neki senki. Azzal a kis bevásárlással, két formás puszival kielégítettük, ő is koldus maradt. Mikor haza mentem, a férjem szerette volna azt a sok

kellemtelenséget, ami nap folyamán érte, de nem volt rá ideje, hiszen főznie kellett, és a nagyobbak is folyamatosan bejöttek, végül mindenki úgy érezte, hogy nem kapja meg, amit szeretne. Némán ették meg a vacsorát. Nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy koldusok csapata üli körül az asztalt. Mindenki úgy érezte, hogy nem kapja meg, ami neki jár, amiről az élete kellene, hogy szóljon, hogy az kiteljesedjék. Ott volt benne ez a keserűség, de végül sikerült férjével beszélni, hogy mind a ketten meg tudták volna azt, amire a másoknak szüksége van, ha akarták volna. Mivel vakok vagyunk, koldussá válunk a szó lelki értelmében. Elrontjuk az életünket mert vakok vagyunk és nem látjuk a csapdákat. Hogyan segít Jézus? Látjuk azt, hogy ami fülünk hallatára furcsán cseng, a földre köp, aztán nyállal sarat csinál, - ma azt mondanánk, hogy gusztustalan-, a Kánaani menyegző történetét nézzük, János az evangéliumban ugyanezt mondja, Jézus csoda jelet tett. Nem egyszerűen csodát, hanem csodajelet. Ott fordul a Bibliában elő először az, hogy a földből valaki valamit formál, utána önmagából valamit hozzáad. Ugye tudjuk, Isten a teremtéskor tette ezt. Valamit csinál a földből és valamit hozzáad, így önmagából, így teremti az embert. Ezzel azt mondta Jézus, hogy itt egy új teremtés kezdődik. Jézus jelzést ad, itt nem egy gyógyítás következik, itt nem egy beteg testrészt fog meggyógyítani, hanem egy hiányzó érzékszervet fog teremteni. Itt nem valami elromlott, ő nem renovál, hanem hiányzik valami, ami egyszer csak ott lesz az ő teremtő akaratára. Itt tehát a Teremtő Isten munkálkodik. Ő itt és most teremt. Valami, ami nem volt, létrejön. És ugyanígy bennünket is. Itt vagyok én, aki úgy ahogy születtem, Isten hozzáad valamit önmagából, megkapom a Szentlelket. Újjáteremtés ez... Olyan megmosolyogtató, hogy akik naponta látták ezt az embert, nem ismerik meg. Őneki kell bizonyítani, hogy Én vagyok az. Így van ez az új teremtésnél is. Tehát Isten, ha újjá teremt engem, nem biztos, hogy megismernek. A derűs, kiegyensúlyozott, egyenesen a szemembe néző arcot látom magam előtt. Mert Krisztusban van és Krisztus őbenne. Új életet kapott, újjá teremtődött. Olyan érdekes, hogy igazából ezt a vak nem is kérte. Látjuk az evangéliumokban, hogy általában kérni szokták Jézust, és Jézus is kérdezi tőlük, hogy „Mit kérsz?”. Kánaáni asszony egyenesen azt mondja, hogy „Addig el nem megyek innen, míg meg nem gyógyítod a lányomat!” Itt elég, hogy a nyomorúság kiáltson, önmagáért beszél a nyomorúsága az elesettsége. Tehát nem csak keseregni kéne valami nyomorúság miatt, nem pánikolni a félelmeink miatt. Múltkor valakitől kérdeztem amikor a fájdalomról beszélt, hogy elmondta-e már Istennek? A válasz az volt, igen, oly sokszor végig gondoltam. De nem ezt kérdeztem, hanem hogy elmondta-e már Istennek? Odavitte-e már a fájdalmát? Mindannyian vakon születünk a szó lelki értelmében, és itt az Ige bátorít minket, hogy Jézus mindannyiunk szemét megtudja nyitni, most is. El akarja venni a pánikot a szívünkből a félelmet. Fel akarja nyitni a szemünket a lehetőségre, az elrejtett kincsre, arra, amire tanítani akar. Ha csak a problémát nézem, nem veszem észre az előttem álló Krisztust. Ha rászégezem a tekintetemet és átölelem Őt, a probléma lehull a földre, feloldódik az Isten szeretetében. Tehát minden lehetőséget

egyszerre észre fogunk venni, hogy Ő készítette nekünk. Látni fogjuk idejében a csapdákat is, nem fogunk belegyalogni. Ezen a mai reggelen, vagy napközben, ezt kérem: Uram, nyisd meg az én szememet is! Vegyem észre a körülöttem lévő szeretet-koldusokat, nyisd fel a szememet, hogy ezt a mostani helyzetben is megtaláljalak Téged, megtaláljam a lehetőséget, megtaláljam az elrejtett kincset!

Szeretettel és imával:

István atya